

ІСТОРИЯ РОЗВИТКУ НЕМАТЕРІАЛЬНИХ МЕТОДІВ СТИМУЛЮВАННЯ ПРАЦІ

Пилипенко З.М., гр. ТХ-12

Науковий керівник – канд. іст. наук, проф. **Смирнов В.В.**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Підвищення життєвого рівня населення, подальша демократизація суспільства обумовлюють помітні зміни в структурі мотивів трудової діяльності персоналу організацій. У країнах з розвинутою ринковою економікою це знаходить своє відображення в зменшенні чисельності працівників, які в структурі мотивів надають перевагу досягненню матеріальної винагороди. Одночасно в зазначеній структурі зростає роль нематеріальної мотивації трудової діяльності.

Нематеріальне стимулювання праці, насамперед, направлене на задоволення мотиву збереження соціального статусу працівника в трудовому колективі завдяки залишенню за ним його робочого місця чи займаної посади; підвищення соціального статусу працівника в трудовому колективі в результаті одержання ним більш високої відповідальної посади, посилення зацікавленості працівника самим процесом опанування новими знаннями, вміннями та практичними навичками; поглиблення інтересу щодо професійного спілкування з професіоналами як в організації, так і поза її межами.

У продовж майже століття методи стимулювання змінювалися, це на пряму залежало від влади, яка займала головну посаду у країні. Виділяють саме три періоди, перший – це 30 - ті роки ХХ ст., другий - період «Застою», третій – теперішній час.

Перші два періоди виділяють, як головні періоди нематеріального стимулювання праці. Останній на сам перед відрізняється різкою зміною стимулювання з більш нематеріального на матеріальне.